

**Μοναχοῦ ΜΑΞΙΜΟΥ Ἰβηρίτου
(Νικολοπούλου)**

**Πνευματικά ἔμπειρία ἀπό τόν Τερομόναχον Σίμωνα
Ἀρβανίτην,**

Πνευματικόν τοῦ Πεντελικοῦ ὄρους (1901-1988).

(Ὁμιλία εἰς τό Συνεδριακόν Κέντρον Διακονία τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/κης,
εἰς τήν Ἡμερίδα τῆς 30.9.2019).

* * *

Σεβαστοί πατέρες, ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Μετά τά ὀλόθερμα συγχαρητήρια πρὸς τοὺς διοργανωτάς τοῦ Συ-νεδρίου τούτου διὰ τόν Πνευματικόν τοῦ Πεντελικοῦ ὄρους Τερομόναχον Σί-μωνα Ἀρβανίτην, ὀφείλω νά ἐκφράσω καί τὰς ταπεινάς μοι εὐχαριστίας διὰ τήν προσγενομένην πρόσκλησιν, ὅπως συμμετάσχω καί ὁ ὑποφαινόμενος εἰς τήν πνευματικὴν ταύτην συνεστίασιν, ἣτις εἶμαι βέβαιος ὅτι θά ἐπιφέρῃ εὐ-χύμους καρπούς εἰς ὁσμήν εὐωδίας πνευματικῆς ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώ-πων, ἰδίᾳ πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἀναζητοῦν ῥήματα ζωῆς αἰωνίου διὰ τήν δό-ξαν τοῦ Θεοῦ καί τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν.

Περί τά μέσα τοῦ 1996 μέ ἐπεσκέφθη εἰς τήν ἐν Ἀγίῳ Ὀρει τοῦ Ἄθω ἡμετέραν Τεράν Μονήν τῶν Ἰβήρων, ὁ μακαριστός Μοναχός Ζωσιμᾶς, βιο-γράφος τοῦ κατὰ τήν σήμερον τιμωμένου Ὁσίου Γέροντος Σίμωνος καί δὴ πι-στός ὑποτακτικός αὐτοῦ ἐπὶ σειράν ἐτῶν, καί ἄχρι τέλους τῆς ἐπιγείου ζωῆς του ἀκούραστος διακονητής.

Κατὰ τήν ἀνωτέρω εὐτυχῆ ἐκείνην συνάντησιν, ὁ π. Ζωσιμᾶς, γνωρί-ζων τήν σχέσιν μου μέ τόν Γέροντα Σίμωνα καί τήν ἐνασχόλησίν μου μέ τήν ἔρευναν καί τήν συγγραφὴν, μέ παρεκάλεσε νά ἀναλάβω τήν συγγραφὴν ἐνός ἀνταξίου ἔργου διὰ τόν ὀνομαστόν Πνευματικόν, ὅστις ἐγένετο ὁδηγός πολ-λῶν ἀνθρώπων ἐκεῖ εἰς τό κλεινόν ἄστν τῶν Ἀθηνῶν καί πέραν αὐτῶν, πρὶν κἂν ἐμφανισθῆ εἰς τό εὐρὺ Ἀττικόν πεδῖον ὁ Ὅσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκα-λυβίτης.

Καθὼς ἐνθυμοῦμαι, εἰς τήν πρόσκλησιν ταύτην ἀνταπέδωκα τήν τιμὴν εἰς τόν ἴδιον, λέγων τό ἐξῆς: Φίλτατέ μοι π. Ζωσιμᾶ, θεωρῶ ὅτι ὁ πλέον κα-τάλληλος διὰ τήν συγγραφὴν ταύτην εἶσαι ὁ μόνος, διότι ἔχεις περισσοτέρας ἔμπειρίας ἀπὸ τόν Ὅσιον Γέροντα. Μὴ ἀπῆντησεν, ὅτι δέν ἔχω τό τάλαντον τῆς συγγραφῆς καί φοβοῦμαι διὰ τοῦτο. Τότε τοῦ εἶπον, μή φοβοῦ· ὁ Ἅγιος Θεός θά σέ βοηθήσῃ· νά τὰ γράψῃς ὅπως τὰς ἔζησες καί ὅπως τὰ αἰσθάνε-σαι, μέ ἀπλοῦν καί ξεκάθαρον τρόπον διὰ τόν πολύν κόσμον· ἄλλως τε, ὅπως γνωρίζεις, ὁ ὑποφαινόμενος γράφω εἰς τήν καθαρεύουσιν, καί εἰς τήν

προ-κειμένην περίπτωσηιν θεωρῶ ὅτι ἡ ἰδική σου συγγραφή θά εἶναι ἐπιτυχεστέρα.

Δόξα τῷ Κυρίῳ, ἐπέισθη εἰς τούς λόγους μου ὁ π. Ζωσιμᾶς, καί ὁμολο-γούμενως ἐδικαιώθη· διότι, πέραν τῶν ὄσων ἔγραψεν ἐξ ἰδίων πολλῶν ἐμ-πειριῶν, κατώρθωσε καί συνέλλεξε πολύτιμον ὑλικόν καί παρ' ἄλλων πνευ-ματικοπαίδων τοῦ Γέροντος Σίμωνος, τό ὅποιον ἐξέδωκεν εἰς πέντε ἐν συνόλῳ καλαισθήτους τόμους, ἐκδοθέντας καί εἰς τήν ἀγγλικήν γλῶσσαν. Εἰς τοῦτο τόν ἐβοήθησε καί ἡ μόνιμος ἐν Ἀθήναις διαμονή του, καθώς καί βεβαίως πολλοί πνευματικοί του ἀδελφοί, οἵτινες, ἐκτιμῶντες τόν ἐνάρετον βίον του καί τήν ταπείνωσιν ἣν εἶχεν, ἐγένοντο πιστοί ἀκόλουθοι αὐτοῦ εἰς κάθε πνευ-ματικήν του δραστηριότητα.

Μέ τόν π. Ζωσιμᾶν εἶχον ἔκτοτε ὠφελίμους συναντήσεις κατά τάς τα-κτικάς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει ἐπισκέψεις του· μάλιστα εἰς τήν Α' καί Β' ἐκδοσιν τοῦ Β' τόμου τοῦ ἔργου του διά τόν Τερομόναχον Σίμωνα Ἀρβανίτην, ἐκδοθέντας τό 1999 καί 2000, κατέθεσα γραπτῶς καί ὁ ἴδιος τάς ἐμπειρίας μου ἀπό τόν ἀοίδιμον Γέροντα, τάς ὁποίας ἀξιοῦμαι καί σήμερον νά καταθέσω διά ζώσης καί μέ πολλήν συγκίνησιν ἐνώπιον ὑμῶν, ἐδῶ εἰς τήν περιώνυμον πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης.

Πρίν διηγηθῶ τά τοῦ Γέροντος Σίμωνος, γνωρίζω εἰς τήν ἀγάπην σας, ὅτι προσήλθον ἐνταῦθα καθ' ὑποχρέωσιν, ἀλλά καί ἐσπευσμένως ἀπό τοῦ Καρπενησίου, ὅπου εἶχον μεταβῆ ἐκεῖ καί δι' ἐν ἄλλο Συνέδριον ἐν σχέσει μέ τούς διαλάμπαντας Λογίους καί Ὅσιους τοῦ Ἑλληνομουσείου τῶν Ἀγράφων κατά τήν περίοδον τῆς Τουρκοκρατίας.

Μέ τόν ἀείμνηστον Γέροντα Σίμωνα ἠξιώθη νά συνδεθῶ κατά τά πρῶτα ἔτη τῆς δεκαετίας τοῦ 1970, ὅτε ἤμουν Τεροσπουδαστής εἰς τήν ἐν Χαλανδρίῳ Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικήν Σχολήν, καί κατά τινά τρόπον ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Πνευματικός μου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰς τό κλεινόν ἄστν τῶν Ἀθηνῶν τό ὄνομα τοῦ Γέ-ροντος Σίμωνος ἦτο εὐρέως γνωστόν, καί πολλά πλήθη πιστῶν ἐσπευδον νά τόν συναντήσουν εἰς τό ἀπέριττον τότε Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Παντελεή-μονος πλησίον τῆς κορυφῆς τοῦ Πεντελικοῦ ὄρους. Τοῦτο ἀρχικῶς ἦτο ἐν ἐξωκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος (Μετόχιον τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη) εἰς τήν περιοχὴν Κοκκιναρᾶ, ἐγγύς τῶν λατομείων, τό ὅποιον ὀλίγον κατ' ὀλί-γον ἤρχισε νά μεταβάλλεται εἰς ἐν ζηλευτόν Μοναστήριον μέ κτίσματα καί περιβόλια, γέμοντα ποικίλους καρπούς διά τήν δοχὴν τῶν

προσκυνητῶν· πάν-τα δέ ταῦτα προνοία καί φροντίδι τοῦ Γέροντος Σίμωνος, ὅστις πέραν τῆς πνευματικῆς δυνάμεως ἦν εἶχεν, ὁ ἴδιος διέθετε μεγάλην σωματικὴν δύναμιν, ἀρίστην διοικητικὴν ὀργάνωσιν καί ἀγάπην πρὸς τὸ φυσικὸν περιβάλλον.

Πλησίον τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς ὑπῆρχε τότε καί ὀσπουδαῖος Πνευμα-τικός π. Χρῖστος Αἰδονίδης, ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Πολυ-δρόσου καί μάλιστα πατήρ τοῦ παραδοσιακοῦ τραγουδιστοῦ Χρόνη Αἰδονίδη, εἰς τὸν ὁποῖον ἐξωμολογοῦντο κατὰ καιροῦς πολλοὶ Τεροσπουδασταί, ὡς καί ὁ ὑποφαινόμενος κατὰ καιροῦς, ὅμως ὁ Γέρων Σίμων προσήλκυεν ἀναρίθμητα πλήθη πιστῶν, διότι ἔβλεπον εἰς αὐτόν τὸν ἀγωνιζόμενον ἀσκητήν, τὸ ἐλεή-μονα, τὸν διορατικὸν καί προορατικὸν Πνευματικόν.

Τὸ ὄνομα τοῦ Γέροντος ἐκυριάρχει τότε καί εἰς τὰς πνευματικὰς συ-ναντήσεις τῶν μικρῶν Τεροσπουδασπῶν τοῦ οἰκοτροφείου τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ καί ἐκεῖνων τῶν μεγαλυτέρων τοῦ Φροντιστηρίου αὐτῆς. Ἐνεκεν τούτου, καθ' ἐκάστην λοιπὸν ἑορτὴν καί ἀργίαν, κυρίως δέ τὰς Κυριακάς, ὅτε ἐπετρέπετο ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς Σχολῆς, πολλοὶ μαθηταί ἀνεχώρουν καί ἔσπευδον καθ' ὁμά-δας πρὸς τὸν Γέροντα, ἵνα ἐξομολογηθοῦν καί γευθοῦν ἐπ' ὀλίγον τὴν ἀσκη-τικὴν ἀτμόσφαιραν, ἣτις ἐπεκράτει εἰς ἐκεῖνο τὸ νέον βιβλικόν ὄρος τῆς Με-ταμορφώσεως ἀνωθεν τῶν Ἀθηνῶν.

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὴν χρονικὴν ἐκείνην περίοδον ἐδίδασκον εἰς τὴν Ῥιζαρείου Σχολὴν ὀνομαστοὶ Πανεπιστημιακοὶ Καθηγηταί καί ἄλλοι διακε-κριμένοι εἰς τὴν Μέσσην Ἐκπαίδευσιν, ἔχοντες ταυτοχρόνως ὑψηλὸν πνευμα-τικὸν φρόνημα. Τοῦτο εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ βλαστήσουν ἀξιοὶ μαθηταί, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων κατέλαβον ὑψηλά ἀξιώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καί τῇ Κοινωνίᾳ· πλεῖστοι δέ ἐξ αὐτῶν ἐγένοντο Μοναχοί, καθότι ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην καί ἐν φιλομοναχικόν θά ἔλεγον πνεῦμα, ἔναντι τοῦ ἀντι-μοναχικοῦ τὸ ὁποῖον ἐπεκράτει τότε εἰς τὰς ἐν κόσμῳ ἐκκλησιαστικὰς ὀργα-νώσεις.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν ἐκεῖνων, οἵτινες ἀνεζήτησαν ἀσκητικὰς ἀτρα-πούς, ἦμην καί ὁ ὑποφαινόμενος. Ἐνθυμοῦμαι μέ πόσον ζῆλον ἀνερχόμεθα περὶ μετ' ἄλλων ὀμογαλάκτων συμμαθητῶν πρὸς τὸ Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἀπὸ τὸν τελευταῖον σταθμὸν τοῦ λεωφορείου εἰς τὰς ὑπορείας τοῦ ὄρους. Ἡ ἀνάβασις ἦτο ὀλίγον κουραστικὴ, ἀλλὰ καί εὐχά-ριστος, διότι ὁ πνευματικὸς πόθος συναντήσεως μετὰ τοῦ Γέροντος Σίμωνος ἐνίκα τὸν σωματικὸν κόπον.

Εἰς τὰς γενομένας συζητήσεις μας, ὁ Γέρων Σίμων προεβάλλετο ὡς πε-φωτισμένος ἀσκητής ἢ ὡς νέος Προφήτης μέ ἔντονον προορατικόν χάρισμα. Μᾶς ἔκαμνε δέ ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν τό γεγονός, ὅτι ἐνῶ ἦτο ἀόμματος ὅτε ἐγνωρίσθημεν μετ' αὐτοῦ, ὅμως καθώς ἐπληροφορούμεθα πολλάκις ἐχάνετο ἐκ τοῦ Κελλίου του καί τόν εὕρισκον προσευχόμενον οἱ ὑπηρετοῦντες αὐτόν ἐκεῖ εἰς τοὺς δύο μεγάλους βράχους ἄνωθεν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος.

Κατά τήν πρώτην μου συνάντησιν μέ τόν Γέροντα, τόν εὕρον καθήμε-νον ἐπί μίας λευκῆς φλοκάτης εἰς τό Κελλίον του, τήν ὁποίαν εἶχε διά στρω-μνήν ἐπάνωθεν μιᾶς πτωχῆς κλίνης, ἀγγιζούσης σχεδόν τό ἔδαφος. Ὁ Γέρων, ἦτο λίαν ἀσκητικός καί αὐστηρός εἰς τό πρόσωπον καί εἶχε τραχεῖαν γενειά-δα· ἐν ὀλίγοις ὁμοίαζε μέ τόν Προφήν Ἡλίαν, γεγονός τό ὅποιον μοί ἔκαμεν ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν.

Παρά τό γεγονός, ὅτι ὁ Γέρων Σίμων δέν εἶχε πρὸς τό τέλος τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σώματός του, διότι ἦτο ἦτο ἀόμματος, εἶχεν ὅμως τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς, τό ὅποιον ἀντανεκλάτο καί εἰς ὅλον του τό πρόσωπον.

Κάτι τι παρόμοιον παρετήρησα καί εἰς τόν Ὅσιον Πορφύριον, μεθ' οὗ συνηντήθην πρὸς τό τέλος τῆς ζωῆς του, ὅστις εἰς μίαν στιγμὴν τῆς συζητή-σεώς μας μοί εἶπε χαρακτηριστικῶς: *«Πολλοὺς ἀνθρώπους ἐβοήθησα, ὅμως ὄχι τόν ἑαυτόν μου, διότι ἀπό λάθος τῶν ἰατρῶν ἔχασα τό ἕνα μου μάτι»*.

Τό ἴδιον πάλιν ἐβίωσα ἐν Ἁγίῳ Ὀρει καί εἰς τόν ρουμανικῆς καταγωγῆς κοινόν τοῦ Ὄρους Πνευματικόν, τόν Γέροντα Διονύσιον τῆς Βατοπαιδι-νῆς Κολιτσοῦς. Καί οὗτος ἐτυφλώθη εἰς τό τέλος τῆς ζωῆς του, ἀλλ' ὅμως ἐδέχθη τήν δοκιμασίαν ταύτην ὡς δῶρον Θεοῦ. Καθώς ἐνθυμοῦμαι, εἰς μίαν ἐξομολόγησιν μοί εἶπε τό ἐξῆς: *«Δέν στενοχωροῦμαι διά τό ὅτι εἶμαι τυφλός, τό μόνον πού μέ στενοχωρεῖ εἶναι τό ὅτι δέν βλέπω ποιὰ εἶναι τὰ νέα καλογέ-ρια μου»*. Καί ὅταν πάλιν ἤρχετο ἡ στιγμή τῆς ἀναγνώσεως τῆς συγχωρητι-κῆς εὐχῆς, ἔλεγε: *«Νά μέ συγχωρῆς, ἐπειδὴ δέν βλέπω νά τήν διαβάσω στα ἑλληνικά ἀπό τό βιβλίον, θά τήν πῶ ἀπέξω στα ρουμανικά»*.

Ταῦτα ἐξιστορῶ καί χάριν παρηγορίας πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελ-φούς μας, διά νά φανῆ ὅτι οὐδεὶς ἐξαιρεῖται τοῦ κανόνος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλ' οἱ πάντες δοκιμάζονται. Οἱ Προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπέστη-σαν φοβερὰ μαρτύρια καί ἀδίκους θανάτους παρά τῶν συμπατριωτῶν Τουδαί-ων· ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς

Χριστός έσταυρώθη παρ' αὐτῶν ἐν ἡλικίᾳ 33 ἐτῶν· ἡ γεννήσα καί θηλάσασα τόν Τησοῦν Κυρία Θεοτόκος ἐλιποθύμησε κατά τήν Σταύρωσιν καί κατεδιώκετο παρά τῶν Τουδαίων, διότι ἐτύγχανε μήτηρ τοῦ Χριστοῦ· οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐγεύθησαν καί ἐκεῖνοι πικρόν ποτήριον θανάτου, πλὴν τοῦ ἠγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου Ἰωάννου, ὅστις ὑπέστη φυσικόν θάνατον· οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἔχουν καί ἐκεῖνοι νά ἐπιδείξουν τά τῆς νίκης τῶν σύμβολα κατά τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς Κρίσεως.

Πάντα δέ ταῦτα τά ἐγνώριζεν ὁ Γέρων Σίμων· ἐγώριζεν, ὅτι «ὃν ἀγαπᾷ κύριος παιδεύει» κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, διό καί ἦτο εἰρηνικός εἰς τό πρόσωπον καί τήν ψυχήν. Τήν ἰδίαν ἀντιμετώπισιν εἶχε καί πρός τούς ἐξωθεν πειρασμούς. Καί δέν ἦσαν, ὀλίγοι, ἀλλά πολλοί. Κατέφθانون εἰς αὐτόν διά-φοροὶ ἄνθρωποι, μέ ξεχωριστούς χαρακτήρας καί μεγάλα προβλήματα. Κατέ-φθانون ἄνθρωποι ψυχικῶς καί δαιμονικῶς διατεταραγμένοι, οἵτινες ἐδημιούργουν ἐνίοτε καί σοβαρά προβλήματα εἰς τούς περί αὐτόν εὐλαβεῖς Μοναχοὺς καί λοιπούς διακονητάς τοῦ ἀνεγειρομένου Μοναστηρίου του.

Εἶχεν ὁμως ἐκεῖνος τόν τρόπον, τήν ἐμπειρίαν καί τήν θεῖαν φώτισιν, ὥστε νά τά ἀντιμετωπίζῃ ὅλα μέ διάκρισιν καί ἀποτελεσματικότητα. Παρά τήν πτωχείαν του, παρέθετε πρός ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς ἐπισκέπτας καί ὑ-λικήν τροφήν, κυρίως μέ ὄσπρια, εἰς μίαν ξεχωριστήν τράπεζαν.

Μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου, ἡ πρόην πτωχή ἀσκητική παλαίστρα τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος μετεβλήθη εἰς μίαν ἀνθηράν ὄασιν ἄνωθεν τῶν Ἀθη-νῶν, εἰς σημεῖον ὥστε πολλοί νά ἀποροῦν καί νά θαυμάζουν διά τό μεγαλεῖον τῆς πίστεως καί τῆς πνευματικῆς δυνάμεως ἐνός καί μόνον ἀνθρώπου, κατά πολλά κεχαριτωμένου καί ἡγιασμένου παρά Θεοῦ.

Μεταξύ τῶν ἐπισκεπτῶν μετέβαινον ἐκεῖσε καί πολλοί ἐπίσημοι ἄν-θρωποι ἐκ διαφόρων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, κληρικοί τε καί λαϊκοί, οἵτινες εἶχον νά εἰπουν ἀπό ἐν ἧ περισσότερα θαύματα ἀπό τόν Γέροντα Σίμωνα. Εἰς μίαν δέ ἐπίσκεψίν μου εἰς τόν Γέροντα τήν 10ετίαν τοῦ 1970, ἐγνώρισθην μέ τόν παρά τόν Γέροντα Σίμωνα διαμένοντα διαπρέποντα Ἀρχιμανδρίτην π. Μᾶρκον Μανώλην, μετέπειτα Συντάκτην-Διευθυντήν τῆς ἐφημερίδος «Ὁρ-θόδοξος Τύπος», ὅστις μάλιστα μοί ἐδῶρησε τότε καί ἐν βιβλίον διά τόν Ἅγιον Ἐφραίμ τόν Σύρον, ὅπερ καί κατέχω μέχρι σήμερον εἰς τήν προσωπικήν μου βιβλιοθήκην.

Μετά τήν ἀποφοίτησίν μου ἐκ τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς τό 1974 καί τήν ἐπακολουθήσασαν ἐπί 28μηνον παρατεταμένην θητείαν μου εἰς τόν στρατόν, λόγω τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς εἰς τήν Κύπρον, δέν εἶχον ἀμεσον ἐπικοινωνίαν μέ τόν Γέροντα Σίμωνα. Τοῦτο ὁμως ἐπετεύχθη κατά τήν ἀναχώρησίν μου ἐκ τοῦ κόσμου καί τήν εἴσοδόν μου εἰς τόν Μοναχισμόν. Ἦτο ἀνήμερον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ (20 τοῦ μηνός Τουλίου) τοῦ ἔτους 1977. Τότε συνήντησα τόν Γέροντα διά τελευταίαν φοράν. Μάλιστα, ὑποβαστάζων τοῦτον ὁμοῦ μετά τοῦ π. Ζωσιμᾶ, μετέβημεν ὀλίγον τι ἔξωθεν τῆς Μονῆς, εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ γυναικείου ξενῶνος, ἔνθα παρηκολουθήσαμεν τήν Θ. Λειτουργίαν.

Τελουμένης τῆς Θ. Λειτουργίας, παρετήρουν ἐνίοτε μετά μεγάλης προσοχῆς τόν Γέροντα. Οὗτος ἴστατο ὀρθιος, ὡς ἀκίνητος λαμπάς, προσευ-χόμενος ἔμπροσθεν τῆς ἐπί τοῦ τέμπλου Τερᾶς Εἰκόνας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ὅτε δέ ἤλθεν ἡ στιγμῆ νά ψαλῆ ὁ ὕμνος «Ἄξιόν ἐστίν», τοῦτον τό ἔψαλεν ὁ ἴδιος μέ βροντώδη καί ἐπιβλητικῆν φωνήν.

Ἀντιπαρέρχομαι τά ὅσα λοιπά ἐβίωσα κατ' ἐκείνην τήν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεχώρησα αὐθημερόν διά τό Ἅγιον Ὅρος καί ἐγκατεστάθην μονίμως πλέον εἰς τήν Ἱ. Μονήν τῶν Ἰβήρων ὑπό τήν σκέπην τῆς Παναγίας Πορ-ταῖτισης, διάγων 43 ἐν ὄλῳ συναπτά ἔτη ἀπό τότε μέχρι σήμερον. Κατά τό τό διάστημα τῶν πρώτων μηνῶν τῆς διαμονῆς μου εἰς τήν περιώνυμον ταύτην Μονήν, ὁ διορατικός Γέρων Σίμων, ἐφάνέρωσεν ἐν ἐνυπνίῳ εἰς στενόν συγγε-νικόν μου τήν ἐνταῦθα διαμονήν μου, ἵνα μή λυποῦνται οἱ ἰδικοί μου διότι δέν ἐγνώριζον τό ποῦ εὐρίσκομαι.

Εἰς τόν Ἀθωνα προσῆλθον διά Μοναχοί καί ἄλλοι ἀδελφοί, οἱ ὅποιοι εἶχον πνευματικῆν σχέσιν μέ τόν Γέροντα Σίμωνα, οἵτινες ἐξιστόρησαν καί συνεχίζουν νά ἐξιστοροῦν τά ὅσα θαυμαστά ἐβίωσαν πλησίον του.

Ἀπ' ὅτι ἐπληροφόρηθην παρά τινῶν ἐξ αὐτῶν, ὁ ἀοίδιμος Γέρων Σίμων εἶχε μεγάλην δοκιμασίαν εἰς τό τέλος τῆς ζωῆς του· τοῦτο πληροφορούμεθα καί ἀπό μίαν μαρτυρίαν ἐξ ὁμιλίας τοῦ ἐν ζωῆ ὀνομαστοῦ Πνευματικοῦ τῶν Ἀθηνῶν π. Σαράντη Σαράντου, ὄν ηὔτύχησα νά ἔχω καθηγητήν εἰς τήν Ῥι-ζάρειον Ἐκκλησιαστικῆν Σχολήν κατά τά ἔτη 1970-1974, δημοσιευθεῖσαν μάλιστα καί εἰς τόν Γ' τόν τοῦ π. Ζωσιμᾶ διά τόν Γέροντα Σίμωνα.

Καθώς λέγει οὗτος, περί τό 1985 εἰς τόν Ἅγιον Παντελεήμονα τῆς Πεντέλης μερικά πνευματικά τέκνα τοῦ Γέροντος, ἐκμεταλλευσόμενα τήν «ἀ-δυναμίαν» του, ἐδημιούργησαν σάλον, ὑποστηρίζοντα ὅτι δῆθεν εἶχεν ὑποσιτῆ ἐγκεφαλικήν βλάβην, παρεξηγοῦντα τάς συμβουλάς

του. Ως τόσον, καθώς σημειοῖ, ὁ Θεός ἐπέτρεψε ταύτην τήν δοκιμασίαν εἰς τόν Γέροντα· ἀλλά παρά τό γεγονός ὅτι ἦτο κλινήρης, οἱ καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι ὠφελοῦντο τά μέγιστα ἀπό τήν παρουσίαν καί τόν λόγον αὐτοῦ. Ὁ ἴδιος δέ ἐπεξηγεῖ αὐτόθι καί μέ σαφῆ τρόπον, ὅτι ἀκόμη καί εἰς τούς Ἁγίους ὁ Θεός ἐτοιμάζει κάθοδον εἰς τήν πορείαν πρὸς τό ναδίρ, ἵνα ἴδουν τοιαύτας δοκιμασίας, αἵτινες ἰσο-δυναμοῦν μέ κάθοδον εἰς τόν Ἄδην, ὥστε νά εἶναι εἰς θέσιν, ὅπως καί ὁ Γέρων Σίμων, νά ἀνυψοῦνται μέ τήν χάριν καί τήν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προάγοντες καί τούς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ὁμολογουμένως, ὁ π. Σαράντης ἔχει ἀπόλυτον δίκαιον, καθότι παρό-μοια περιστατικά ἀναγινώσκομεν εἰς τά Γεροντικά ἀναγώσματα καί τούς Βί-ους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας· ἄλλως τε καί ἡμεῖς ἐν Ἁγίῳ Ὅρει ἐγενόμεθα μάρτυρες ἀναλόγων καταστάσεων, διά τοῦτο ὀφείλομεν νά εἶμεθα λίαν προσεκτικοί εἰς τάς κρίσεις μας, διά νά μή λυποῦμεν τόν θεόν καί τούς ἁγίους Του.

Ὁ Γέρων Σίμων ἦτο Ὅσιος καί τοιοῦτος παραμένει εἰς τήν μνήμην μας. Τό θέμα τῆς ἁγιοκατάξεως αὐτοῦ εἶναι θέμα τυπικόν καί πιστεύομεν ὅτι θά γίνῃ ἐν καιρῷ, ὥστε νά γνωρισθῇ περισσότερο μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν ἐγένετο μία καθυστέρησις εἰς τοῦτο, φρονῶ ὅτι τοῦτο συνέβη καθότι ἐν μέρει παρημελήθη οὔτος ἢ καί ὅτι προσέκρουσεν εἰς τό φαινόμενον τοῦ Γε-ροντισμοῦ, τό ὅποῖον εἶναι ἔντονον εἰς τάς ἡμέρας μας. Ὅμως, ὁ Γέρων Σί-μων, δέν ἀνήκει εἰς μίαν στενὴν ὁμάδα ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶναι ἀνὴρ κοινῆς ἀποδοχῆς ἀπό τό σύνολον τῶν ὄσων τόν ἐγνώρισαν καί ὄσων ἔγραψαν περί αὐτοῦ.

Πρό μηνός ἐπεκοινώνησα μετὰ τοῦ Δρος κ. Χαράλαμπους Μ. Μπού-σια, Μεγάλου Ὑμνογράφου τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας καί δὴ ὕμνο-γράφου τῶν νέων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅστις συνέγραψε καί μίαν Ἀκο-λουθίαν διά τόν Γέροντα Σίμωνα, ἐκδοθεῖσαν θείῳ ζήλῳ παρά τοῦ πιστοῦ του ὑποτακτικοῦ Μοναχοῦ Ζωσιμᾶ. Τόν παρεκάλεσα μάλιστα ἐάν ἡδύνατο νά παρευρίσκετο μεθ' ἡμῶν κατὰ τήν σήμερον ἡμέραν καί ἔλεγε καί ὁ ἴδιος ὀλί-γα τινά. Εἰς τό ἄκουσμα καί τήν πρόσκλησιν ἐχάρη καί ηὐχέθη ἀπό καρδίας διά τήν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης· ἐξέφρασεν ὅμως τήν λύπην του διά τήν ἀδυναμίαν νά προσέλθῃ ἐνταῦθα λόγῳ, μεταβάσεώς του εἰς Κύπρον.

Ἐνδιαφέρον εἶναι, ὅτι εἰς ἓνα καλαίσθητον τόμον τοῦ Δρος Χαράλαμ-πους Μ. Μπούσια: «Μυρίπνοα ἐξ ὕμνων

ἄνθη», προσφερόμενα τῷ Ἁγίῳ Καρυστίας κῶ κῶ Σεραφείμ, ἐκδοθέντα ἐν Ἀθήναις τό 2018 ὑπό τοῦ Ἀρχιμ. π. Παντελεήμονος Δ. Πούλου, ὑπάρχει ἐν ὠραιότατον σκαρίφημα ἐνθα ἀπει-κονίζονται ὑπεράνω τῆς Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους Λευκῶν Εὐβοίας τρεῖς σύγχρονοι Γέροντες: ὁ Ἅγιος Πορφύριος (εἰς τό μέσον), π. Σίμων Ἀρ-βανίτης (δεξιᾷ) καί π. Ἀγαθάγγελος Μιχαηλίδης (ἀριστερᾷ). δεῖγμα καί τοῦτο τῆς πνευματικῆς καί ἀδελφικῆς συνεργασίας, ἣν εἶχον εἰς τήν ἐποχὴν των. Νά ἔχωμεν τάς εὐχάς των καί νά πρεσβεύουν ὑπέρ ἡμῶν!